

EVAN RATLIFF

HON NA NEJPRODUKTIVNĚJŠÍHO

MASTERMIND

ZLOČINCE 21. STOLETÍ

DROGY
IMPÉRIUM
VRAŽDY
ZRADA

audiolibrix

EVAN RATLIFF

HON NA NEJPRODUKTIVNĚJŠÍHO
MASTERMIND
ZLOČINCE 21. STOLETÍ

DROGY
IMPÉRIUM
VRAŽDY
ZRADA

MASTERMIND

Hon na nejproduktivnějšího zločince 21. století
Drogy – Impérium – Vraždy – Zrada
Evan Ratliff

The Mastermind
Copyright © 2019 by Evan Ratliff
All rights reserved.

Překlad: Karel Eisler
Sazba: Jan Hána
Obálka: Tadeáš Vyvíjal
Odpovědná redaktorka: Hana Jarčevská
Technický redaktor: Jan Eisler

Vydalo nakladatelství Audiolibrix
Makovského 1334/26, Řepy, 163 00 Praha 6
v roce 2022 jako svou 25. publikaci
První vydání

Připomínky: audiolibrix.cz/pripominky
Detail titulu: audiolibrix.cz/mastermind
Objednávky knih: audiolibrix.cz/objednavky

Při diskusi o knize použijte hashtag #mastermind
Kniha je dostupná také jako audiokniha
na audiolibrix.cz/mastermind

České vydání © Audiolibrix s. r. o. 2022
Všechna práva vyhrazena
audiolibrix.cz/nakladatelstvi

Žádná část této publikace nesmí být kopírována a rozmnožována
za účelem rozšiřování v jakékoli formě či jakýmkoli způsobem
bez písemného souhlasu vydavatele.

ISBN 978-80-88407-37-9 (hardback)
ISBN 978-80-88407-38-6 (epub)
ISBN 978-80-88407-59-1 (pdf)

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Billu Gogginsovi (1963–2006)

Dobry lidi neni nijak težky ukočirovat. Vlastně vřbec.

**A řpatny lidi se stejně ukočirovat nedaj. Nebo jestli daj,
tak ja o tom jeřtě neslyřel.**

Cormac McCarthy, *Tahle země není pro starý*

Obsah

Postavy	9
Seznam často používaných zkratek a organizací	11
Poznámka autora	13
Prolog	15
ČÁST PRVNÍ: ZAHÁJENÍ	31
ČÁST DRUHÁ: PĚŠÁCI A KRÁLOVÉ	115
ČÁST TŘETÍ: KONCOVKA	231
Epilog	355
Poděkování	373
Poznámky	377
O autorovi	437
Rejstřík	439

POSTAVY

MASTERMIND	Paul Calder Le Roux
VYŠETŘOVATELÉ	Kimberly Brillová, Steven Holdren, Kent Bailey (DEA) <i>Dále:</i> Rizaldy Rivera, Peter Lugay, Inspektor R (Filipíny); Thomas Cindric a Eric Stouch (DEA)
OPERÁTOŘI	Moran Oz, Alon Berkman <i>Dále:</i> Boaz a Tomer Taggartovi, Levi Kugel, Yehuda Ben-Dor, Shai Reuven, Robert McGowan, Asaf Shoshana, Nestor Del Rosario, Omer Bezalel, Babubhai Patel
LÉKÁRNÍK	Charles Schultz
DOKTOR	Prabhakara Tumpati
ŽOLDÁCI	Lachlan McConnell, Dave Smith, Felix Klaussen, Joseph Hunter <i>Dále:</i> Chris De Meyer, Marcus, Scott Stammers, Tim Vamvakias, Mathew Smith, Patrick Donovan, Andrew a Steve Hahnovi, Adam Samia, Bruce Jones, John Nash, Doron Shulman, Philip Schackles, David Stillwell
SPOJKY	Patrick Donovan, Ari Ben-Menashe
PRÁVNÍCI	Joe Friedberg a Robert Richman (obhájci Morana Oze), Linda Marksová (Ministerstvo spravedlnosti USA), Joe Frank Zuñiga (Filipíny)

Seznam často používaných zkratk a organizací

- ABS**ystems – filipínský registr domén, vytvořený Paulem Le Rouxem
- AFP** – Australian Federal Police – Australská federální policie (Austrálie)
- BDO** – Banco de Oro – nejznámější filipínská bankovní společnost (Filipíny)
- CDC** – Centers for Disease Control and Prevention – Střediska pro kontrolu a prevenci nemocí (federální agentura, USA)
- CPO**T – Consolidated Priority Organization Target – Konsolidovaný seznam prioritních cílů (meziagenturní seznam, USA)
- CS**WW – Customer Service Worldwide – Le Rouxova televizní společnost (Izrael)
- DE**A – Drug Enforcement Administration – Úřad pro potírání drog (USA)
- FCC** – Federal Communications Commission – Federální komise pro komunikaci (USA)
- FDA** – Food and Drug Administration – Úřad pro kontrolu potravin a léčiv (USA)
- FinCEN** – Financial Crimes Enforcement Network – Síť pro postihování finanční kriminality (USA)
- GISE** – Grupo de Investigações Sensíveis (původní portugalská zkratka) – Brazilian Sensitive Information Group (anglická verze) – Skupina pro citlivé informace (Brazílie)
- ICANN** – Internet Corporation for Assigned Names and Numbers – mezinárodní orgán, kontrolující distribuci IP adres a akreditací pro registry domén (USA)
- NBI** – National Bureau of Investigation – Národní úřad pro vyšetřování (filipínská verze americké FBI)
- NSA** – National Security Agency – Národní bezpečnostní agentura (USA)
- OC**TB – Organized Crime And Triade Bureau – Úřad pro potírání organizovaného zločinu a triád (Hongkong)
- PDE**A – Philippine Drug Enforcement Agency – Filipínský úřad pro potírání drog (Filipíny)
- SAS** – British Special Air Services – speciální jednotky britské armády (Velká Británie)
- SOD** – Special Operations Division – Oddělení pro zvláštní operace (USA)
- VIPPS** – Verified Internet Pharmacy Practice Site – stránky ověřených internetových lékárnických praxí

POZNÁMKA AUTORA

Tato kniha je literaturou faktu. Je založená na více než čtyřech letech sběru informací, čítajícího stovky rozhovorů, stovky tisíc stránek policejních hlášení, vládních databází, soudních dokumentů a interních komunikací kriminálních organizací týkajících se tisíců lidí a činností na šesti kontinentech. Snažil jsem se kontaktovat co nejvíce zúčastněných a potvrdit každou informaci z těchto dokumentů. Bohužel jsem nemohl mluvit se všemi. Někteří jsou mrtví. Zavražděni, protože věděli příliš. Jiní se mnou odmítli mluvit ze strachu před stejným osudem. Další jsou zavřeni a zoufale se snaží vyhnout tomu, aby vypadali jako zrádci. Pár jiných se skrývá před dopadením nebo pomstou – ať už je hrozba skutečná, či domnělá.

Mnoho lidí se však i přes riziko tělesné újmy, opakovaného stíhání či profesních problémů rozhodlo sdílet své příběhy. Ve třech případech, specifikovaných v poznámkách, jsem pozměnil jejich jména, neboť měli strach o bezpečnost nejen svou, ale i svých rodin, protože nikdy za zde popsané zločiny nebyli stíháni, ani se jejich jména neobjevila v souvislosti s vyšetřováním těchto událostí. Jindy jsem zase

u některých méně podstatných osob uvedl pouze jejich pracovní pozici či vztah k větším hráčům – například u některých strážců zákona či rodinných příslušníků.

Všichni zmínění v této knize jsou skuteční. Popisované události se opravdu staly.

PROLOG

2012 ~ Skládačka

MONROVIA, LIBÉRIE

26. září 2012

Jednoho pochmurného odpoledne vcházejí tři muži do prázdného hotelového pokoje k měsíci chystané obchodní schůzce. Dva jsou běloši – obtloustlý Jihoafričan se svým evropským zástupcem. Ten třetí, s tmavými vlasy a svým vlastním pupkem, je Latinoameričan – Kolumbijec, alespoň to tvrdí. Hotel se nachází v liberijském hlavním městě u Atlantského oceánu na západoafrickém pobřeží. Mohlo by to však být i kdekoli jinde na světě. Tito muži totiž obchodují se zbraněmi a s drogami a zbraně a drogy jsou všude. Potřesou si rukou, kývnou hlavou a začnou hovořit složitou, leč jim známou obchodní hantýrkou. Jsou opatrní, ale ne dost. Existuje video jako důkaz.

„Chápu, proč jste vybral tohle místo,“ říká Jihoafričan, zatímco se usazuje na kaštanově hnědou koženou pohovku. „Je tu chaos. Z toho, co jsem viděl, by mělo být snadné dostat se sem, i odsud.“ Jmenuje se Paul a pozornému uchu neunikne v jeho jihoafrickém přízvuku nádech Zimbabwe, kde žil jako dítě. Jeho velká bílá hlava je skoro vyholená a zbývající vlasy mu zešedivěly. Věkem se blíží ke čtyřicítce. Ve velkém modrém tričku s límečkem a v kapsáčových šortkách

vypadá jako rekreant na dovolené ustrojený k večeři. Vzhledem k rozsahu jeho vlivu a k dohodě, kterou se právě chystá uzavřít s mužem, o němž je přesvědčen, že je hlavou jihoamerického drogového kartelu, působí jeho oblečení nemístně.

„Velmi snadné,“ odvětví Kolumbijec, jemuž Paul říká pouze Pepe. Na videonahrávce této schůzky sedí Pepe těsně mimo obraz, na pohovce, jež ladí s tou Paulovou. Mluví dokonalou angličtinou, i když s velmi silným přízvukem.

„Velmi málo lidí, málo očí. Vypadá to jako správné místo.“

„Věřte mi – jak jste říkal, že se jmenujete?“

„Paul.“

„Paule, věřte mi. Je to to pravé místo. Už se v tom nějaký ten pátek pohybuju. Já a moje organizace vždycky vybíráme místa, jako je tohle. Zaprvé korupce. Můžete tu koupit, cokoli chcete. Cokoli. Jen řekněte, co potřebujete.“

„Jo, je to tu bezpečné,“ povídá Paul. „Když nastane problém, dá se vyřešit. Chápu tyhle místa.“

„Všechno je tu jednoduché. Z ruky do ruky, bum bum bum, uvidíte,“ říká smějící se Pepe. „No, díky vašemu příteli se teď setkáváme,“ ukazuje na třetího muže v místnosti, Paulova evropského zaměstnance Jacka. Právě on totiž spojil Paula s Pepem.

Dohoda, již Jack zprostředkoval, byla tak komplexní, že když jsem se s ním setkal o několik let později, musel mi ji vysvětlovat několikrát. Kolumbijci, orientovaní primárně na kokain vyráběný v jejich domovině, se rozhodli rozšířit svůj byznys o metamfetamin, který chtěli vyrábět v Libérii a distribuovat do Spojených států a do Evropy. Paul, programátor, jenž řídí svůj vlastní kartel na Filipínách, dodá materiály pro kolumbijské varny – chemikálie, vzorce a postupy, jak pervitin produkovat, a sterilní místnost, v níž se vše syntetizuje. Během stavby metamfetaminových varen se Paul dohodl, že Pepemu prodá zásobu pervitinu za odpovídající množství kokainu.

Po měsících „dopisování“ přesvědčil Jack Paula k cestě do Libérie, aby se spolu jako noví společníci setkali a finalizovali dohodu jako boss s bossem.

„Tak kde chcete začít?“ ptá se Pepe. „Nejdřív asi ta sterilní místnost.“

Paul mu vysvětluje, že veškeré potřebné komponenty jsou již na cestě lodí. „Pokud byste měli jakékoli problémy, pošlu sem chlapy, ať to sestaví raz dva,“ prohlásí a luskne prsty.

„Neměli bysme mít žádné. Mám tu svoje lidi, svého chemika.“

„Až začneme dělat byznys, vrátíme vám ty peníze jako kompenzaci za zpoždění.“

„Paule, nemusíte mi kompenzovat nic.“

Paul pohodí rukou. „Mrzí nás, že to trvá tak dlouho.“

„To je holt byznys,“ opáčí Pepe. „Nemusíme nic kompenzovat, jen děláme byznys. Tohle je o penězích.“

Pepe pokračuje k druhé části dohody – výměně kolumbijského kokainu za Paulův pervitin, jehož vzorek poslal Paul ze své základny na Filipínách. „Můžu se vás na něco zeptat?“ začne Pepe.

„Jistě.“

„Vy nejste Filipínek, proč teda zrovna Filipíny?“

„Stejný důvod, jako proč vy jste v Libérii. Jednoduše je to největší díra, jakou v Asii najdete, odkud můžete odesílat zásilky kamkoli. Je to nejlepší místo v Asii. Navíc je to chudá země. Není to tak zlé jako tady, ale přesto řešíme problémy.“

„Vy si to vaříte na Filipínách?“ ptá se Pepe.

„Vlastně máme výrobu na Filipínách, ale taky kupujeme od Číňanů. Dostáváme to ze Severní Koreje, takže kvalita, kterou jste viděl, je velmi vysoká.“

„Není jen velmi vysoká. Je to skvělý.“

„Jo.“

„Chtěl jsem vám to říct až později, ale když už o tom mluvíte – ten matroš je kurva úžasnej.“

„To vyrábí Severokorejci,“ říká Paul. „Bereme ho od Číňanů a ti zas od Severokorejců.“

„Takže moje zboží bude stejný? To množství, co od vás koupím.“

„Naprosto stejný,“ přikyvuje Paul. „Vím, že chcete na vašem trhu vysokou kvalitu.“

„Jo, protože to zboží – jedni z nejlepších zákazníků jsou Američani, ale to asi víte.“

„Číslo jedna.“

„Jsou jedničky. Oni kurva – oni tam chtějí všechno. Nevím, jak je to slovo ze španělštiny. *Consumistas*? Konzumisti?“

„Konzumenti,“ poznamenává Jack mimo záběr kamery.

„Jasně. Kupujou všechno a nikdy nepřestanou,“ říká Paul.

„Proto všechno, co posílám, jde do Ameriky,“ povídá Pepe. „Věřte mi, když jsem přinesl tohle, úplně každej to po mně kurva chtěl. Všichni.“

Paul s Pepem projednávají různé možnosti plateb. Nejprve vymění kokain za pervitin. Potom Paul navrhuje, že rád přijme platby ve zlatě či diamantech. Vysvětluje, že pokud by museli použít bankovní převody, nejčastěji využívá Čínu nebo Hongkong, ale zdůrazní nutnou obezřetnost. „Právě nám v Hongkongu zmrazili dvacet milionů dolarů. Kvůli píčovíně,“ povídá. „Musíte si dát pozor. A bude to horší, protože Američani chtějí všechno ovládat. A teď tam jsou a dělají problémy.“

„Do prdele s Američany,“ uleví si Pepe. „Jak říkáte, myslí si, že můžou všechno ovládat, ale nemůžou. Není to nemožný, ale nemůžou. Musíme bejt dost opatrný.“

Probírají metody dodávek a kolik kilo může každý z nich poslat za měsíc. Paul už má lodě nabírající náklad v Jižní Americe a plující do Asie, ale preferuje pracovat v Africe, na místě, jež dobře zná. Jeho zákazníci jsou z Austrálie, Thajska, Číny. „Zatím se k USA nepřibližujeme,“ říká.

„Proč ne?“

„Vlastně prodáváme ve Státech prášky,“ pokračuje Paul. „Tihle američtí sráči jsou schopní spořádat všechno. Jen utrácí, utrácí a utrácí.“ Je to tak. Paul za necelou dekádu až neskutečně zbohatl internetovým prodejem desítek milionů léků na předpis Američanům. Na rozdíl od Pepeho se však vyhýbá prodeji pouličních drog, jako je pervitin. „Přitahuje to moc pozornosti a problémů,“ vysvětluje.

Když se schůzka blíží ke konci, poukáže Paul na svou technologickou zručnost a nabídne Pepemu zaslání mobilních telefonů, jež vybavil šifrovacím softwarem, který umožní oběma organizacím komunikovat bezpečně. Objasňuje Pepemu, že mu dokáže obstarat jakékoli potřebné zbraně z Íránu, obzvlášť pokud by se našel jistý liberijský generál, jenž by transakci zaštiťoval. Pak se pozastaví

a pokračuje: „Řeknu vám, nenajdete lepšího partnera.“ Vysvětluje, že je mužem, jenž má svu organizaci pevně pod kontrolou. „Jedna věc, kterou všem říkám, dobře, všem, s nimiž pracuji: Hlavně do prdele nekrad'! Víte, o čem mluvím? To je to, co mě dokáže nasrat.“ Předtím mluvil o zaměstnanci, který mu ukradl pět milionů dolarů, pak jezdil okolo Manily v Lamborghini, kupoval přítelkyním značkové kabelky a diamantové náhrdelníky. Ten zaměstnanec už pak nedělal problémy, dodal. „Řekněme, že šel dál.“

Potom Paul pronese další manažerskou radu. „Nekrad',“ zopakuje, „a hlavně nic kurva neříkej vládě. Když tě chytí, pamatuj si: Drž sakra hubu. Jsou některý lidi – určitě jste to zažil. Jsou jakože –“ a udělá gesto rukou, jako by ovládal maňáska. „V base dostanou strach a myslí si, že jim vláda pomůže. Myslí si, že vláda je jejich nejlepší přítel. Určitě jste to viděl, ne?“

„To je jen ve filmech,“ namítne Pepe.

„Pustí si hubu na špacír, a co se stane, až se dostanou ven? Dodrží dohodu? Myslí si, že se na ně jen tak zapomene?“ Spráskne ruce. „Máš problém. *My* ti pomůžeme. Tvoje rodina má problém. *My* jim pomůžeme. Nikdo nemá problém. Prostě dodržuj tyhle pravidla. Jednoduchý. Takže vám říkám. Když spolu obchodujeme, důvěřujte mi na sto procent. *My* se o všechno postaráme. Na sto procent.“

„Tohle je dohoda o důvěře,“ prohlásí Pepe předtím, než všichni tři vstanou a potřesou si rukama. „Přesně o to jde.“

Několik měsíců před schůzkou Paula s Pepem, ale i po ní, se na různých místech planety odehrálo několik zvláštních událostí. Událostí, jež spolu na první pohled nesouvisely. Říkám „na první pohled“, jako kdyby je tehdy někdo pozoroval. Tehdy si jich nevšiml nikdo, ani já. I kdyby si jich tehdy někdo byl býval všiml, jak prosakovaly do povědomí společnosti, nedokázal by je spojit dohromady. Byly jako hrst náhodných dílků skládačky. Každý z nich byl neuchopitelný bez porozumění úplnému celku. Uběhl asi rok, než jsem vůbec zachytil jeden z těch kousků a začal ho zkoumat, a několik dalších, než jsem začal chápat obrázek, který dohromady odkrývají.

V březnu 2012, šest měsíců před schůzkou Paula a Pepeho v Libérii, prošli agenti amerického Úřadu pro potírání drog (DEA) skleněnými dveřmi malé lékárny na Hlavní ulici v Oshkoshi ve Wisconsinu. Měli s sebou povolení k prohlídce namířené na jejího dvaosmdesátiletého majitele Charlese Schultze. Schultz, po čtyřicet let pilíř místní komunity, byl obviněn z dodávek více než 700 000 nelegálních předpisů na prášky na bolest z jeho dvou místních lékáren. Podle propočtů agentů za ně bankovními převody obdržel přes 27 milionů dolarů ze záhadného konta v Hongkongu.

Zhruba o měsíc později provedl Úřad pro potírání organizovaného zločinu a triád (OCTB) v Hongkongu razii ve skladu v Tsuen Wan, obvodu na severu města. Uvnitř našli dvacet tun hnojiva dusičnanu amonného, rozdělených do tisíců pytlů chybně označených jako chlorid sodný. Bylo ho dost na vytvoření desetkrát silnější exploze než při bombovém útoku v Oklahoma City. Na nájemní smlouvě našli jméno Izraeloaustralana, bývalého člena elitní divize izraelských obranných sil. Při prohledávání jeho bytu a kanceláře objevili smlouvy ke dvěma skryším, doklady od zlatých cihel v hodnotě desítek milionů dolarů a ručně popsané poznámky k cestě na schůzku v Buenaventure v Kolumbii s mužem zvaným „Don Lucho“ – hlavou jednoho z největších kokainových kartelů na světě.

Později, v listopadu, objevili dva rybáři potápějící se v atolu v Tonzve vrak třináct a půl metru dlouhé lodi s rozkládajícím se tělem na palubě. V obložení stěn kabiny pak místní úřady našly 204 balíků kokainu, pečlivě zabalených do hnědého plastu, v hodnotě více než 90 milionů dolarů v přepočtu k cenám v australských ulicích, kam podle předpokladu mířily.

Začátkem prosince, pět tisíc kilometrů na severovýchod, uspořádal kontraktor Národní bezpečnostní agentury (NSA) Edward Snowden v zadní místnosti obchodu na honolulském strip mallu sraz nadšenců do kryptografie. Když dorazilo několik lidí, zapojil svůj laptop do projektoru a začal svou instruktážní prezentaci o volném programu TrueCrypt. Říkal, že šlo o nejzabezpečenější šifrovací software k ochraně laptopových hard disků před zvědavýma očima vlád. Varoval však, že se jí jen velmi málo o lidech, kteří za vznikem TrueCrypt stáli –